

De az íkélelő ...

Edes Kisimmet adom heláan.

Rideg legény, én, kórtalan
ki voltam, párosan,
kettőben járom már esetűl
utam, bármire jindul.

Flisz a kőnyörtelen
ünökra nyse jön velem,
kőnyörtelen völgyekbe és ünökra
nysem jöhet velem a melem.

Bár beke van
szemben s végre vége van
a magány forgo viharának,
nem keserű el az őni bánat,

a felelem, mely dermedtbe iges,
akármilyen vitéz
ragoz, akármilyen
páncél villámlik melleimen. —

Öledbe tartsz,
beszeddel és a lebeddel fakasz,
mint gyermekhet,
— de nincs erőd a rendelés felett:

rossom kéklyenül,
s kővőstönül
rainutónak jörtes ellenésem,
s melles jusegem

a veremek, verik. —

— De az íkélelő,
velem járom, s beké nemed iráiban
oltdol homályos vettyesem.

Pécs, 1883. jún. 13-án. ~ ~ ~

Csikó